

שִׁמְעֹן תִּצְאָתֶרֶת



אהוב את הצדקה -ך-

10%

מחבר סדרת הספרים
בלבבי משכן אבנה

לקבלת העלון השבועי בדוא"ל
יש לשלוח בקשה לכתובת:
bilvavi231@gmail.com
לקבלת העלון השבועי בפקס
יש לשלוח בקשה לפקס המערכת:
03-5480529

להגעה ישירה לשיעור דרך קול הלשון,
מתקשרים לקול הלשון
או למספר היישיר הנ"ל

ומקישים: כוכבית [*] סולמית [#] ->
[מספר שיעור] 35358217 -> סולמית [#]



© כל הזכויות שמורות

לקיחת חלק בהוצאות הגדלות
של הדפסת הספרים ליכוי הרבים
ניתן לתורם במערכת הטלפונית:
מרכז הצדקה

ישראל: 1-800-28-28-28
USA +972-2-5025580
יש לציין מספר קרן:
4387 - בלבבי משכן אבנה
לפרטים נוספים והקדשות
bilvavi231@gmail.com

קו ישיר לשמיית
שיעוריו מורה הרב שליט"א
בקול הלשון:
ישראל 073.295.1245
USA 718.521.5231

מערכת 'בלבבי משכן אבנה'
טלפון: 052.763.8588
מספר: 03-5480529
ת.ד. 34192
ירושלים 9134100
bilvavi231@gmail.com

תוכן

ה

יסוד דין מעשר בצדקה - בממון ובזמן

ו

מצוות 'ללמוד' - כחלק מעצם מצוות תלמוד תורה

ז

יסוד חיוב 'ערבות זה לזה' שהתחדש בכלל ישראל

ח

אהוב את ה'צדקות' - 'צדקות' הרבה

ט

גדיר קבלת התורה בסיני - מדין ה'כל'

יא

הגילוי שקבלת התורה הוא דזוקא באופן של גמилות חסדים

יב

חיוב ערבות - חיוב שווה לאנשים ונשים

המשנה באבות מונה את הארבעים ושמונה קניינים שה תורה ניקנית בהם, ולפי חילק מן הגירסאות אחד מהדים בראים שהתנא מונה בקנין שהتورה ניקנית בו זהו "אוהב את הצדקות".

ולכאור' היה יותר מסתבר לא לגרוס את זה במשנה, כיון שלכאור' מה השיכות בין 'אוהב את הצדקות' לבין קניini התורה, זה ברור שמעלת הצדקה היא מעלה גדולה מאד, אבל לכוא' אינו שיקק לקניini תורה, אולי 'אוהב את הצדקות' הוא מקניini המידה של צדקה אבל מדובר שהוא יהיה קניין מקניini התורה.



יסוד דין מעשר בצדקה - במומן ובזמן

הגם' בכתובות דורשת מהפסוק "וכל אשר תתן לי עשר העשרנו לך", שזהו עיקר השיעור של נתינת הצדקה, שה- כמוות שהאדם צריך לתת הצדקה ממונו^א הוא 'מעשר', וע"ז נאמר "המצבץ אל יבזע יותר מחומר" כמוו שלומי- דים מכפל הלשון שנאמר 'עשר העשרנו לך' שלכל היותר הוא נותן ב' עישורים דהינו חומר.

זה מה שנאמר בגדרי הצדקה שהאדם מחויב במומו, אבל כמו שידוע, החת"ם סופר אומר שגם ביחס לזמן של האדם, כמוות הזמן שהאדם צריך להקדוש ביום ללימוד

ל^ב וכמו כן, לא גלוון עני כלין לו מה יוכל מכקץ מומו, מלמן מלען עזיר עוזר לך לתקת מומו.

שכל יהיל לנו-
למו יבין עוזר
להוו מכל
החיים צלו הו
נותן להחלים
מלחה המבט
צמעזר מכל
החיים הקב"ה
נתן לי כחלקים
צצייליס למי-
צשו להלך ובזמן
הזה הו מנפה
להצפיע על
הנקיים להחלים

10%

המקדש, כמו כן אומר החת"ם סופר שה-
שיעור שהאדם צריך לחת מזמנו למד
אחרים הוא מעשר, וההגדרה המונחת
בדברי החת"ס היא שמה שהאדם צריך
לחת 'מעשר' הוא לא יסוד שנאמר רק
לגביו דין צדקה ממונו אלא מונה כאן
יסוד של דבר שיש לאדם, הוא צריך
לחת ממוני 'מעשר' - אם יש לו ממון,
הוא נותן 'מעשר' בממון, אם יש לו זמן,
הוא נותן 'מעשר' בזמן.

אחרים תורה הוא ג"כ עשירית מזמנו,
כמו שבממון נאמר יסוד של דין שה-
שיעור שצורך לחת צדקה הוא 'מעשר',
معنى אותו דבר נאמר גם בזמן שיש גדר
של 'מעשר'.

וכドוגמא לדבר, מה שאומרים חז"ל
שמתווך עשרה בניים שהיו ליעקב אבי-
נו', יעקב הקדיש את בנו לוי כ'מעשר'
לעמדו ולשרות לפניו יתרך שמו בבית
ב ולו קאיו לו י"כ גנис הכל אקיעול כל
המעצל קול לך לחד מעאלה.

מצות 'למד' - כחלק ממצוות תלמוד תורה

בן, לאנשים ולא לנשים, אבל גם לנשים
יש בזה מצווה במידה מסוימת אף אם
לא בגדרי החיוב, שזו צורת הדברים
בגדרי המעשה, כמו שנאמר בקרוא
"שמע בני מוסר אביך ואל תטוש תורה
אמר" וכפי מה שמסבירים הראשונים
שדרך העולם הוא שהאב נמצא פחות
בביתו מאשר האם שמנגדלת את הב'-
נים, וכשהיא נמצאת בבית היא מלמדת
את הבנים את כל הפסוקים והמאמרים
הניצרכים וכן את כל מה שהם צריכים
לעשות - "המעשה אשר יעשוו" וזהו

וביתר ביאור - הרי בעיקר המצווה
שהאדם מצווה ללימוד תורה, מבחואר
בלשון הרמב"ם בספר המצאות כאשר
הוא מונה שם את מצות תלמוד תורה
- "שנצטוינו ללימוד וללמד", כלומר,
שים שמצוות תלמוד תורה היא לא רק
שהאדם לימד אלא עצם מצווה היא
לימוד וללמד, וזה גם מطبع הברכה
שאנחנו אומרים כל יום באהבת עולם
[אהבה רבה] "ותן לבנו בינה להבין
ולהשכיל... ללימוד וללמד".
ואף שעיקר מצווה זו זאת נאמרה כמו-

שהובא לעיל, הוא צריך לחת 'מעשר' מהזמן שלו בשביל למד.

ועליה א"כ ממה שנתבאר עד השタה - נאמר בצדקה שהאדם צריך לחת ממונו לפחות 'מעשר' וכמו"כ נאמר במצות תלמוד תורה שישיעור הזמן שהאדם צריך למד והוא גם כן 'מעשר'.

הנזכר 'תורת אמר', אף שהיא אינה מחייבת ללמד, אבל דרך האם ללמד את בניה וע"ז נאמר 'ואל תטוש תורה אמר'.

וכיוון שהוא גדר המצווה של תלמוד תורה - 'לلمוד וללמד', כמה הוא השיעור שהאדם מחייב לחת לכל הפחות, בשילוקים את ה'למד'? - לפי החת"ס

יסוד חיוב 'ערבות זה לזה' שהתחדש בכלל ישראל

שמכח דין הערכות הוא מחייב שגם אחרים יקיימו את המצוות ולכך הוא יכול לקיים את המצוות הללו בש سبيل אחרים ולהוציא אותם ידי חובתם.

וביסוד מצות ערבות עצמה מונח שתי הגדרות, ההגדירה הפשטota יותר היא שכשאדם מישראל רואה לחברו עומד לעשות ח"ז חטא - "הוכיחה תוכחה את עמייתך ולא תשא עליו חטא" - הוא מחייב להוכיח אותו ולגרום לו לפרש מן האיסור.

אבל יש עוד סוג כללי של מצות ערבות

ג' ויתר, כךיך כוונת המוילה להוילו הוכמת ולפונת פיוולאיס לולאת על ידוiley הוכנתה במלאה.

ויתר על כן, הרי בקבלת התורה היו שני שלבים, יש את התורה שקיבלו בהר סיני שזה השלב הראשון, אבל יש את השלב השני בקבלת התורה שזה מה שהיא בערכות מואב שהיה שם עוד שיעור מסוימים של קבלת התורה שזה מצות הערכות הייתה בערכות מואב בשם התהדרש ש"כל ישראל ערביין זה לך", כלומר - בערכות מואב כל יהודי קיבל ערבות על עצמו ועל כל הכנסת ישראל כולה.

ומכח כך התהדרש שבמצות כאלו שאינם בוגדר 'מצוה שבגוףו', יכול אחד להוציא את חבריו ידי חובת המצוות,

וללמוד', על אף שאין גבול לאפשרויות ללמד ואפשר להסתובב בכל העולם, כולל יום ולילה וללמוד אנשים תורה, מ"מ הזמן שהוא מהויב ללמד אחרים שהוא שיעור החיוב שלו ב'ללמוד' הוא 'מעשר'.

והיינו שמנוח כאן יסוד של נתינה לאחר, יסודה הוא מעשר, זה נאמר בצד דקה של ממון, זה נאמר בגדרי השיעור כמה אדם מהויב ללמד אחרים תורה, ולכאו' גם במצב הערכות, השיעור הכללי שהאדם צריך לדאוג לאחרים שיקיימו תורה ומצוות זהו 'מעשר'.

7 אם גם נלוון צה עומל כלפי מטה.

- שכל אחד עבר לכל הכנסת ישראל שישמרו את כל התורה והמצוות, וזה אף באופן שהוא אינו רואה יהודי שעורי מד לעבר איסור, אלא עצם כך שהאדם יושב במקומו והוא יודע שבמקומות אחרים ישנים אנשים שחס ושלום לא שומרים תורה ומצוות, מכח מצות ערך בות הוא מהויב לדאוג שהם כן ישמרו תורה ומצוות.

וכמה זמן הוא באמת מהויב מכח מצות העrobotות לדאוג לזה ולפעול בדבר? - לכואה, מעין מה שהזכיר קודם לכן, האדם מהויב בזה לכל הפחות בעשי רית מזמנו, ככלומר - הרי כמו שנתבאר, במצב תלמוד תורה שישודה 'ללמוד

אהוב את ה'צדקות' - 'צדקות' הרבה

קנית דוקא בדבר כמו שאומרים חז"ל דהינוymi שמשים עצמו הפרק כמדבר, וא"כ למה שהتورה תיקנה ע"י נתין נת ממון לצדקה - ואמן האדם צריך לחתת מכספי הצדקה שיש לו להחזק לומדי תורה ב כדי שיוכלו ללימוד, ואף שאינו מהויב ליתן רק לסטודנט תורה, אבל כמו שסבירא בהל' הצדקה, ליתן

וראשית, זהה לכוא' עומק הכוונה בדי ברי המשנה שהזכיר ש'אהוב את הצדקות' זהו קניין מקנייני תורה, ככלומר - לא מדובר כאן רק בצדקה של ממון, כי אם מצד מצות הצדקה של ממון בלבד, לכוא' אין שיקיות מוכחת בין הצדקה של ממון לקבלת התורה כמו שהזכיר ברא' שית הדברים, ואדרבה - הרי התורה נוי

וזהו הלשון 'אהוב את הצדקות' דהיינו בלשון רבים ולא 'אהוב את הצדקה', וסביר שלא מדובר כאן על צדקה כפ- שוטה כמו בכל הש"ס כלו שבסתמא כשנאמר צדקה זה ביחס לממון, אלא אהוב את הצדקות' מתיobar כאן שהmai צוה היא שמכל מה שיש לו, הוא צריך לחת מזה צדקה, ולכנז זה 'צדקות' לשון רבים, 'צדקות' הרבה יש כאן - עוד סוג של צדקה ועוד סוג של צדקה ועוד סוג של צדקה.

لتלמיד חכם עני זהו המעליה שבדרכו קות - אך אין נראה שזו הי عمוק כוונת המשנה.

אליאו عمוק כוונת המשנה שהتورה נקנית ע"י אהוב את הצדקות' היינו משומש צדקה עניינה תחת משל לי מי שהוא אחר, ומה אני נותן משל לי מישחו אחר? - אם יש לי ממון, אני נותן ממון, אם אני יודע תורה, אני צריך ללמד אחד רים תורה, וכך כן, חלק מקיום המציאות של בני אדם יקימנו מצוות.

גדר קבלת התורה בסיני - מדין הכללי'

סת ישראל, והגדרת הדבר היא ברורה - התורה לא ניתנה לעוד אדם ועוד אדם ועוד אדם עד שבסך הכל היא ניתנה לששים רבים ישראל, אלא התורה ניתנה לישראל מדין הכללי' שבם, מדין הכליל ישראלי' ניתנה התורה, והרי שזה לא ששים רבים אנשים פרטיים אלא ששים רבים ישם שיש להם יחד שם תואר הכליל ישראלי' - להם ניתנה התורה.

ועומק ההגדרה לפי מה שהוזכר - אם

נתבונן להבין - הרי כמו שסביר בחז"ל, אלמלא היו במעמד הר סיני ששים רבים ישראל אלא היה חסר מהם אף' אדם אחד, כלל ישראל לא היו יכולים לקבל את התורה, ולכנז כמו שסביר בಗמ', שם חס ושלום היו גורמים שאחד מי שריאל ימות וע"י כן יהיה בכלל ישראל פחות מששים רבים, עם ישראל לא היו מקבלים את התורה.

והיינו משומש שהتورה ניתנה לכל הכל

עתה זהו הזמן שנעשינו לעם ומכחך, כל אחד מהכנסת ישראל מחייב לכל הכנסת ישראל.

וזוהי דרשת חז"ל "ויהן שם ישראל כנגד ההר - כאיש אחד בלב אחד" שזה היה האופן של קבלת התורה, כאמור - זה לא רק שבאותו זמן כך היה המצב של כלל ישראל בצד שיחיו ראויים לקבל זאת תורה, אלא מונח בזו שקבלת התורה באה באופן כזה שככל אחד מישראל משועבד מכאן ואילך לכל הכנסת ישראלי לנצח נצחים.

וזה א"כ ההגדרה של קבלת התורה, כפי לנו את התורה מדין 'כל ישראל' ומכאן ואילך אנחנו מוחייבים לכל ישראל.

וכשתופסים בעומק את המבט של הדברים, זה גורם לאדם לקבל פנים אחידות על החיים, שהרי על דרך כלל טבעי האדם הוא לחשוב על עצמו, על בני ביתו וכן על נכדיו ונניניו וכו' עד דוריהם כל אחד כפי עניינו, אבל כש-קולטים את המבט הפנימי של החיים, מתברר שבעצם כל אדם הוא גילוי של חלק מהכלול ומכחך המבט שלו צריך-

התורה ניתנת רק כשיעור את כל הששים רבוא של הכנסת ישראל ולולי שכל אחד מהם היה, לא הייתה ניתנת התורה בכלל - שקיבלנו את התורה מדין תפיסת הכלול ולא מדין תפיסת הפרט.

והיינו ממש שמדין תפיסת הפרט היה תורה גם לפני כן שהרי אברהם למד תורה, יצחק למד תורה יעקב - "אישם יושב אהלים".

וזוהי בעצם אחת מההגדרות העמוקות מה התREDIS בקבלת התורה - שם החREDIS שככל הכנסת ישראל מקבלים תורה והם נעשו אחרים ככל אחד על כל הכלל כולם.

לאברהם לא היה דין של ערבות, ועל אף שבפועל "abraham מגיר את האני שים ושרה מגירת את הנשים", אבל לא התREDIS אצל עדיין חיוב מדין ערבות על כל הכנסת ישראל לקבל את התורה בכלל אחד כולם בביטחון אחד כמו שהיה במתן תורה.

ומצדך, מונח כאן תפיסה עמוקה בקבלת התורה של היוט של שביעות, וההגדרה היא שבקבלת תורה של שבוע

אלא להוUIL לאחרני" שכל בריאתו של האדם אינה אלא בשביIL להוUIL לאח- רים.

להיות מבט של כלל. וזהו הרוי מה שמור נח בלשון הידועה של ר' חיים ואלאז'ינר כמו שモבא בהקדמה של בנו על ספר נפש החיים: "כִּי זֶה כָל הָאָדָם לֹא נִכְרָא

הגילוי שקבלת התורה הוא דזוקא באופן של גמilot חסדים

שהאותיות היו מעורבים יחד, ע"י כן היו עוד אפשרויות איך לצרף את האותיות, ומצד כך, לא בהכרח שתחילתה הייתה גמilot חסד ובסוף הייתה גמilot חסד. והרי שבמדרגה שאנחנו קיבלו את התורה, האופן שבו משה ריבינו כתב את התורה" על פי מה שהקב"ה אמר לו בנבואה - דיקא זה היה באופן של תחילתה גמילת חסדים ובסוף גמilot חסדים".

ומונח בזה שזה גופא גדר הקבלת התו- rhe שתהייה באופן של גמilot חסדים ולכן כמו שהוזכר בראשית הדברים עיקר מצות תלמוד תורה ביסודה היא באופן של "ללמוד וללמד".

ב סגולות כמיינטה סימה לו צלופין צל 'וללה חטומה ניתנא' לו צלופין צל ' מגילה מגילה ניתנא' מכוחך כסוגים גיגיטין צפ' גניזקין.

וזהו השורש שמנונה בדברי הגמ' בסוף סוטה "תורה תחילתה גמilot חסדים וסופה גמilot חסדים", ומה שתורה תחילתה גמilot חסדים היינו במא שumbedoor בתקילת התורה שהקב"ה תפר לאדם וחווה בתנות עור וילבישם, ובסוף גמilot חסדים כמו שנאמר בסוף התו- rhe - "זיקבור אותו בגיא".

וחידוד הדברים - הרי בתורה שהיתה קודם שנברא העולם שאז היא הייתה כתובה 'ash shechorah ע"ג ash לבנה', שם לא בהכרח שתחילתה היה גמilot חס-דים וסופה היה גמilot חסדים, שהרי כמו שumbedoor ברמב"ן בהקדמת התו- rhe, האופן שהוא הייתה כתובה אז, זה היה באופן שצירופי האותיות לתיבות היו יכולם להיות שונים מהאופן שבו קיבלנו את התורה בסיני, כלומר - כיון

חיזוב ערבות - חיזוב שווה לאנשים ונשים

תורה, הוא מבין שיש כאן מבטعم עמוק איך הוא מקבל את התורה - הוא מקבל תורה מותך כל הכנסת ישראל ובכערבות על כל הכנסת ישראל.

ובכל פעם שחוזר ומאריך האור של המtan תורה, מאריך לו בזה גם האור, היאך הוא מהחביב לקיים את כל התורה כולה עבור כל הכנסת ישראל.

וכמו שנתבאר בראשית הדברים, שיעור הזמן שבו מוטל על האדם לקיים את החיזוב ערבות שלו עבור כלל ישראל והוא עשירית מזמן הוא צריך להיות ערבעת הכנסת ישראל.

אותם במקומות מרכזיים יותר, אם זה רב בקהילה או ראש ישיבה, ואם זה מי שמתעסק בקידוב, שם הם משפיעים כל אחד כפי עניינו.

¹ קאיה לפחות כמה לחזיות כס מלול פיג'ול, וכך עכ"פ להוו מסויים מיליכו שמקפיע על מהליכם.

אבל יתר על כן, אפילו נשים שאינן חייבות במצב תלמוד תורה וממילא אין מחויבות ב'לŁלמוד', אבל הרוי בערבות על הכנסת ישראל וודאי שהם נמצאות כי הרוי בערבות מואב, ככלם נכנסו בברית, אנשים ונשים כאחד - ולכן אשה יכולה להוציא את חבירתה בקיים מצוה מכח שיש לה דין של ערובה, והרי שהנשים ערבות על הכנסת ישראל בדיקן כמו שהאנשים ערבים על הכנסת ישראל ואין להם בזה שום פטור כדוגמת מצות עשה שהזמן גרמא וככדו' אלא הם מחויבות בזה בשלימות.

וכשהדברים הללו ברורים לאדם, הרי שכשהוא עומד לפני הזמן של מתן

נסעה להעמיד כאן את נקודת הדברים דלהלן בתקופה - פן שמא ואולי, הדברים יתקבלו אצל מי שהוא והוא ינסה לישם ולהעמיד אותם.

ישנם אנשים שהקדוש ברוך הוא שם

מעט יותר מעשרה אחוז. ולפי זה - אם כל יהודי בארץ ישראל היה דורך במהלך חייו שהאדם לא נברא רק לעצמו אלא להשפיע לאחרים ומהך הוא היה דואג להשפיע על עוד עשרה אנשים, אם השפעה בגוף, אם השפעה בנפש, אם בממון - במה שהוא היה יכול.

כמה הוא היה מצליח אייננו יודעים, זה בידו של הקב"ה אבל התוצאה של המהלך עצמו מצד הפעולות של האנושים הייתה שיש ערבות על כל יהודי שגר בארץ ישראל!

המציאות כהיום ביחס להשפעה על אחרים היא - או שיש אנשים שעוסקים בארגונים של קירוב קרובים או בהשפעה על רוחקים ולחם יש מערכות שלי מות שיכולים להיות בהם אפילו עשרה אלפיים או עשרים אלף איש, או שיש אנשים פרטיים שחיהם בעצם רק את החיים שלהם ותו לא.

אבל המצב האמתי שחייב להיות הוא של היהודי הוא אחראי, וכך כמו שנה-

ו' לס זה זייןיאת לס זה גיטעולי עלאג וכלו.

אבל יש אחוז גדול מאד של אנשים שמנגדירים את עצמם כאנשים פרטיים, ואדם כזה, מנסה ללמידה כפי כוחו, משתדל לקיים מצוות לפני כוחו, ואף אם מבקשים ממנו צדקה הוא נותן כפי כוחו, וכן אף גמילות חסדים בגופו שי בקשו ממנו, הוא יעשה כפי כוחו, אבל בכלל, הוא חי בעצם החיים שלו, ובתוך זה, כיוון שיש מצוות גמילות חסד, הוא עושה מה שהוא יכול לעשות.

אבל צריך להבין שאלי בא דאמת אין כזה מבטט, כל יהודי הוא אחראי על כל הכנסת ישראל, אלא שכיוון שגם זה אינו חיוב אלא כפי כוחו, لكن לכל הפחות הוא צריך להשקייע בשביב זה מעשר מזמין, אבל בעשרות זמנים זהה הוא חי את האחריות שלו על כלל ישראל וממהך הוא פועל.

נססה לציר את זה במיללים יותר פשוט, אם ניקח כדוגמא מה שקרה בארץ ישראל - הרי בארץ ישראל ישנים יהודים בניין של עשרה פעמים שישים רבים כלומר, ישנים בערך שיש מיליון יהודים, ומתוכם, החדרדים אל דבר ה' הם בערך

'משהו' זה בודאי ישפייע. ובצורה זו אפשר להקיף בעצם את כל העולם כולה - ע"י שכל יהודי בעולם יהיה לו אחריות להשפייע על עוד עשרה יהודים בעולם.

באר, כשכל אחד לוקח על עצמו עשרה אנשים שהוא ישפייע עליהם, אבל ח' וצוג, כמה פהה הנקפה – לפי כוחו, ומהס הנקפה מיליה לו לך? – חלי לפי יכולות ספועל ומתלו כמוכן גלגולנו יתכלך כמו מה קתעה הקוללה.



אבל אין לו 'הוה אמין' ל לעשות זה מאיץ בשביל מישחו אחר, אם נשמע דבר זה שלמשל אדם יהיה מוכן לקום בלילה כמה פעמים עבור מישחו שאינו מהמשפחה שלו – זה כבר השגה.

והסבירה שזה כך, כיון שאדם תופס שיש לו אחריות, הוא יודע שהוא התחייב את זה בכתבבה, הוא מחויב לאשתו ולילדיו, כמו"כ האשה מחויבת לבعلתה וכו', הם אחרים על מה שהם אחרים.

אם ניקח כדוגמה אדם שבסייעתא דש-מיא יש לו שבעה ילדים, והנה עברו מלידת התינוק האחרון עוד שנתיים ולא נולד תינוק נוסף, אם נבווא ונשאל אותו, האם יש לך מקום כתעת באמי צע הלילה בשביל מישחו אחר, מה הוא יענה – האם אתם יודעים כמה עומס

ישנה מימרא חריפה מאד מהסבא מנור בהרדוק – שהרי כל אחד משקיע את כל מה שהוא משקיע בבית ובגידול הילדים כל אחד כפי מספר הילדים שהקב"ה זיכה אותו, אבל כולם טורחים בזה הרבה וטורחים קשה, וע"ז אמר הסבא מנובהרדוק שם את ההשകעות האלה האדם היה משקיע בשビル להקים מקום תורה, הוא היה יכול להקים שירות יש"י בות".

אלא מי – למשפחה שלו האדם מרגיש שהוא מחויב ומהך הוא יקום בבורך מוקדם מאד בשビル הפרנסה בצדדי שיזהיה לו מה להאכיל את הילדים, הוא יקום באמצעות הלילה כמה פעמים לתהי נוק שבוכה, כיון שיש לו אחריות עליון, וכדומה.

ויחלוי למליכות ימייך ואנונטייך יכתכו עליו גלומות... וגולות...

ט ויכולע צנוגכלוק עלמא קיימת ע██████
יטיזות צלילוף מתוך מסילות נפץ.

- הרוב המוחלט של בני האדם אחרים לפrens את בני ביתם והם טורחים על זה טירחות - מי יותר וממי פחות - אבל אלו הם טירחות שלא יؤمن ולא יתואר, האם לכל מישחו אחר שאינו מבני ביתו, היה לו כוחות נפש לטrhoה אפילו עשר אחוז מהטירחות שהוא טורה בשביל לפrens את בני ביתו?!

הרי בפועל אנו רואים שהרוב המוחלט של האנשים מצילחים בסוף לפrens את ביתם אף שלא colum מוכשרים ומצח לחים להbia פרנסת ברחבות ובשפע, אלא שכשהוא מרגיש שהוא מוכחה הוא עושה כל מה שביכולתו, הוא לוקח הלוות, מגילן חובות, מוסיף שעות בעבודתו וכו', זה פלא עצום, אבל הקב"ה מנהיג את העולם והאנשים ערו שם את זה.

אבל מאיפה יש לאדם כח לככל זה? - משומ שהאדם מרגיש מחויבות מוחלטת לפrens את בני ביתו, ובצדק, שהרי אם הוא לא ירגיש כך זה יהיה בעיה! והרי שהדברים מתחילה ונגמרים בעניין אחד - באחריות - בדבר שאני אחראי עליו או לא אחראי עליו, כשהאני אחראי על משהו, אני יכול לגנות הרבה יותר

מוני ברגע שבעה ילדים?! - אין לי זמן וכוחות לזה.

אבל כשהקב"ה רוצה שיולד עוד תינוק חדש בבית, פתאום יש לו זמן וכוחות להכליל, כיצד נהיה לו פתאום כח? - התשובה היא מאד ברורה, תמיד יש לו כה, רק השאלה איך הוא מסתכל על החיים. ובזה כיוון שככל אדם מן היישוב מרגיש שיש לו אחירות על הילדים, כיוון שיש לו אחירות, יש לו גם כח לזה.

אבל ביחס למישחו אחר, כשהוא לא מרגיש אחירות אליו, הוא מרגיש - אין לי כח לעשות דברים שאין לי עליהם אחירות. והרי שהנקודה לא מתחילה ומסתיימת באמת השאלה כמה כוחות יש לו, אלא היא מתחילה ומסתיימת במבט - האם הוא אחראי או אינו אחראי.

הרי אם נתבונן בדבר, נראה שזה מבהיל

יל וכלגמול נספה, ינס לנטיס סלולרי שנלו נס יליים והוא הפסיק ניכלה כל ממשkins קלים פיה נס יליים - ופטולים נולד נס תינוק, כדי נס מתחילה גל מלחץ לתתינועה עס כל גמלטן בכרכז צוז ק"ז זוז ממכ מפקה כל סללי כביה, וכלגמול לדייך מלחץ לדייזל חהפלים מסויימים מלאניסים נמסים סיק צו מגע יל לתינוק, לדייך להתחל מלחץ ליקום גלמלען כלילאה... לדייך נקודות מהליו, ינס יותל עוצות סלוליס לטויות כביה, ולכל זה יט למלאס כה...

וזה מה שהתחדש ביום מתן תורה בק' בלת התורה של הכנסת ישראל, וכך האדם צריך לkenot את המבט הנכון - **למה הוא אחראי בחיים!**

כוחות ואילו בדבר שאינני אחראי עליו, אני מרגיש שאין לי כח לעשות את זה. וכן יש את השאלה מהו המבט של האדם.



- כידוע בחז"ל 'עדת קדושה' זה עשרה, וכל אחד צריך שייה לו כח של השפה עה על עשרה אנשים.

ואם המצב יהיה שכל אחד ירגיש מחויבות זהה, הרי שכל העולם כולם יכול להשתנות!

וכמובן, אין כוונת הדבר שאנחנו בכוחינו יכולים להפוך את העולם ולהביא את המשיח - זה תלוי ברצונו יתריך שמו. אבל בכוחנו לעמול ולעשות את חלקנו!

ברוך ה' ישנים הרבה ארגונים שאנשים הקימו עד היום, וה' יעוזר להם ימשיכו ויצליחו.

אבל אילו יקום מישחו ויארגן את העניין שהוזכר קודם לכן - להעמיד את הבני קודעה המעשית שכל יהודי אחראי על עשרה אנשים להשפיע עליהם משחו. וכך שכביר הוזכר - כמה הוא להשפיע עליהם - איש לפי כוחו, מה שהוא יכול לעשות, אבל כל אחד הוא אחראי לפי כוחו להשפיע על אותם עשרה אנשים.



תימצי" לקיים מצוה, "יותר ממה שעבב' הבית עושה עם העני, העני עושה עם בעב' הבית" כמו שאומרים חז"ל, והרי שזה כסף שישיך לעני והקב"ה גוזר על העני שיקבל יסורים בשבייל טובות העשיר בכדי שיתן לעני.

והמבט הזה, הוא המבט הפוך מהמבט

זהו הקניין של 'אוהב את הצדקהות' כקניין מקנייני התורה, וזהי ההכנה הנדרשת למatan תורה.

הרי כמו שאומרים חז"ל, הכסף שנמצא אצל העשיר שהוא נותן אותו לעני, הוא בעצם شيء לעני, וכל מה שהוא הגיע לעשיר זה רק בשבייל שייה לו "היכי

רנסתי בשעה זו, או יתר על כן, מה אני יכול להספיק ללמידה בשעה זו, ולפי"ז הוא שואל - האם מוטל עלי לחתת כ"כ הרבה לאחרים?!

אבל המבט הישר והנכון הוא - הרי מה שיש ביממה עשרים וארבע שעות זה משומש שכך הקב"ה גוז, ובשביל מה הוא נותן את אותם עשרים וארבע שעות? - בש سبيل שעשרהית מתוכם לא יהיו שייכים לאדם אלא הוא יתן אותם עבור אחרים, כמו שבצדקה הממון של ה'מעשר' בעצם שייך לעני רק הקב"ה נתן את זה לעשיר שি�שתמש בזה לחת אותו לעני, אך הוא בכל מה שייך לאדם, הקב"ה נתן לו עשר אחוז מעבר למה שצורך שייהי לו, וביחס לזמן - הקב"ה נתן לו עשר אחוז של זמן יותר מעבר למה שהוא צריך שייהי לו, וכל מה שזה ניתן לו, זה בש سبيل אחרים, כמו שאדם שלא נותן הצדקה הוא נחשב כגוזל את העניים", כמו כן ביחס לזמן, אם האדם משתמש בכל הזמן שיש לו רק לצורך עצמו, הוא בעצם גוזל את

יב וכמו כן, אין מלוגות גזירות יופל.
יג וכמו כן זה לנו גזל בכלכלה כיון שగול גזל בכלכלה זה עציק לנגזל דין דעתות על סלכל, – לנו ננכים לנו לגלי הכלכלה.

החינוך והפשט, ובמבחן הזה המושג של צדקה בעומק אין הכוונה שאני נותן את מה שיש לי למישבו אחר אלא כל מה שיש לי את זה מעיקרא זה בש سبيل לחת את זה, כל מה שהוא ניתן לי זה בשビル שאני את זה לעני.

זה המבט של 'אהוב את הצדקות', וכי חס לגדר של צדקה שכ"א נדרש לחת מעשר מזמננו לאחרים, גדר הדבר לפי"ז - הקב"ה נתן לכל אחד עשרים וארבע שעות ביממה, ואם צורך לחת מזה מעשר, זאת אומרת שצורך לחת עשר אחוז מעשרים וארבע שעות דהינו קצת יותר משעתיים [-ואם נוריד את השעות שהאדם ישן, אם הוא ישן שבע או שמונה שעות, המעשר מכלל השעות הנותרות הוא בערך שעה וחצי כל יום]. ולפי זה מה שנتابאר, ככלומר - בעצם היה צורך להיות לכל אדם ביממה שלו עשרים ושתיים וחצי שעות, ומה שהקב"ה נתן לו עשרים וארבע שעות זה בש سبيل שייהי לו את השעה וחצי ב כדי לחת אותה לאחרים.

הסתכלות הפשטota של האדם היא כשאומרים לו שיתן שעה מזמננו לאחד רים, כמה כסף אני יכול להרוויח לפ

ואז, האדם מתחילה לחוש שיש לו ערך בות על כל הכנסת ישראל, כמוadam שהפקידו אצלם כסף בש سبيل שיפתח גם"ח להלוואות, שהכסף לא שלו, אך יש לאדם גם"ח של זמן... ובזמן זה הוא פועל למען הכנסת ישראל, באיזה אופן הוא פועל ובאיזה צורה - יש הרבה צורות איך לפועל ובזה כל אדם צריך לעשות לפי חלוקן.

הזמן שהקב"ה נתן לו לצורך אחרים, כשהאדם מבין את הדברים שנתבאו ראשית כל הוא מבין מהי עומק האחד ריות שיש לו כמו שהזכר, אבל יתר על כן, הוא מבין שהזמן שברשותו, מעולם לא ניתן לו רק לצורך אלא ניתן לו זמן שבუשירות ממנו הוא עבר להויל לאחרים - כאן האדם מתחילה לראות את החיים באופן היישר.

חלק מהכנסת ישראל והוא מחויב לכנסת ישראל ועשירית מהחאים שלו הוא נותן לכנסת ישראל, כל העולם יכול לקבל אוור עצום!

אם נצליח שכל מי שיראה את הדברים שנתבאו - ובתקופה שזו יעבור גם הלאה - שכל יהודי יקבל אוור בהיר שככל אחד מישראל - לא משנה מי הוא - הוא

הוא גזל מבואר בגמ' שהוא צריך לעשות בגזילה לצרכי ציבור, ובבודאי כפי שוטו, כמו שմסבירים המפרשים, הוא עושה בהם לצרכי ציבור כי אולי האדם הנגזל יהנה מהדבר מכח שהוא בתוך הציבור.

אבל בעומק ההגדירה היא כך - אם הוא יודע מי הפרט הרי שהוא מחויב להחזיר לפרט, אבל כשהוא לא יודע מי

כאשר האדם נותן צדקה לעני אחד ג"כ נאמר בו "כל המצדיל نفس אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא" אבל סוף סוף הוא הצלילنفس אחת ע"י נתינה פרטית שהאדם נותן עבור אדם פרט - וזה מabit נמור, אבל עומק הצדקה הנתבי עת מהאדם היא תחת נתינה לכלל מכח שהוא חלק מהכלכלה.

הרי כאשר האדם גזל ואינו יודע מי

זה המבט הנכוון והפנימי על החיים איך ראוי להתנהג למעשה.

הפרט הרי שהדבר חוזר לשורשו שהכל שיך לציבור - לכלל.

למי שהוא אחר ובזמן זהה הוא מנסה לה השפיע על אנשים אחרים.

אבל יתר על כן, יקומו אנשים ויארגנו את העניין הזה להעמיד את הנקודה המعيشית שככל יהודי צריך לתת מעשר מהזמן שלו ובזמן זהה, כל אחד ינסה להשפיע על עשר אנשים אחרים.

בעזר בשם זה יAIR את האור הגדול והקב"ה יגלה את אורו בשלימות.

ונחזר שוב - אם יתן הקב"ה - נקוה שהמשיח יבא היום, אבל אם עדין יתעכבו הדברים - ראשית, שככל יחיד לעצמו יבין שעشر אחוז מכל החיים שלו הוא נותן לאחרים מכח המבט שמעשר מכל החיים הקב"ה נתן לי כחלקים ששיכים

יל' וכמו שנטול זה לנו גלן כל דלקה טולט לומל כלכך לק גביבים יתנו לדקה למלא כל הדרים יתנו לדקה - ומהר צזה נכוון - למלא מלוכך כלן במעט פנימי צונה למגלי.

הם ענו ואמרו נעשה.
זה המקום האמתי וזהו האור של צורת קבלת התורה.

זה האור הפנימי של קבלת התורה שכנסת ישראל כולה היא 'כאיש אחד בלב אחד', ואדם שחיה כך הוא מצטרף את עצמו לקבלת התורה של כל הכנסת ישראל - "ויענו כל העם יהדיו ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה" - דהיינו 'יהודוי'

רח' הרב בלוי 33
לפרטים
052.765.1571
שיעור עץ חיים 21:05

שיעור שבועי ירושלים
אנציקלופדיה
עבודת ה'
יום ג' 20:30 בדיקות



משפ' אליאס
רח' קדרון 4
לפרטים
050.418.0306

שיעור שבועי חולון
אנציקלופדיה
מחשבה
יום ד' 20:30



לפי סדר הפרשיות,
יש לשלוח בקשה
לכתובת:
bilvavi231@gmail.com

לקבלת העלון השבועי
בדוא"ל
וכן מקובץ שאלות ותשובות
בTOT



ב"קול הלשון"
ישראל 073.295.1245
USA 605-3136660

שיעוריו מוריינו
הרב שליט"א
מופיעים



הפקת ספרי קודש
רת. דוד 2, ירושלים
02.623.0294
ספרי אברומוביין
רת. קוטלר 5, בני ברק
03.579.3829

רכישת ספרי הרב: ספרי אברומוביין
משלוח ברחבי העולם
03.578.2270
books2270@gmail.com
ספרי מאה שערים
רת. מאה שערים 15, ירושלים
02.502.2567



Distributed in the USA:
SHIRAH DISTRIBUTORS
Tel. 718-871-8652

4116 16th Avenue
Brooklyn, NY 11204
sales@shirahdist.com

